

de Angstelkroniek

Jaargang 2018 - Najaarseditie

Nr. 50

Speciale editie 50 jaar OVAB
Ondernemen in Abcoude en Baambrugge

Hoogstraat Abcoude

Dorpstraat Baambrugge

De Angstelkroniek is een uitgave van de Historische Kring Abcoude-Baambrugge en verschijnt twee maal per jaar.

Contributie:

Lidmaatschap € 15,- per jaar

Losse nummers € 5,-

Rabobank NL79RABO 03005 529 39

ISSN: 1569-6146

ANBI nr. 59189

Redactiesecretariaat en eindredactie:

Historische Kring Abcoude-Baambrugge

Hollandse Kade 22

1391 JD Abcoude

historischedringabcbam@gmail.com

Grafische realisatie:

Jeroen Bohlken

www.historischedringabcoude-baambrugge.nl
www.facebook.com/historischedringabcoudebaambrugge

Een bijzonder jaar

Het jaar 1968 was een bijzonder jaar. In de wereldpolitiek was het onrustig met de moord op Martin Luther King en de Praagse Lente, om maar wat te noemen. Op sportief gebied krijgt Nederland met Jan Jansen de eerste Tour de France winnaar ooit. Op innovatief gebied vliegt de Apollo 8 met het eerste ruimtestation rond de maan en krijgt de televisie nu ook uitzendingen in kleur.

In Nederland, in het mooie Abcoude/Baambrugge, steken in 1968 drie enthousiaste mannen de koppen bij elkaar: de Ondernemers Vereniging Abcoude/Baambrugge is geboren.

Bij dit 50 jarig jubileum kan de OVAB met trots terugkijken op een mooie periode en juist bij dit terugkijken valt op dat de OVAB altijd vóóruit keek. Geen traditionele middenstandsvereniging of een belangenorganisatie voor het midden- en kleinbedrijf. Want wat heeft de leden van de vereniging, ongeacht de branche waarin men actief is of de omvang van het bedrijf, altijd gekenmerkt?

Het zijn ondernemers die geworteld zijn in de gemeenschap van Abcoude en Baambrugge. Ondernemend in de zin van kansen pakken, risico's durven nemen, inspelen op en initiëren van nieuwe ontwikkelingen. Als ondernemers die daadwerkelijk onderdeel zijn van de lokale samenleving, weten ze wat er speelt in de eigen omgeving, kijken ze tegelijkertijd over de grenzen en zijn ze altijd bereid te investeren in een sterke en leefbare gemeente.

Dat is mooi voor de aangesloten leden, maar vooral ook voor de inwoners van Abcoude, Baambrugge en verre omgeving. Want zij, en ik moet eigenlijk zeggen wij, zijn blij met deze ondernemers: klantvriendelijk, dienstverlenend en altijd net die extra service biedend waardoor het als klant plezierig wordt.

De OVAB en de aangesloten leden kunnen zich niet permitteren berustend te bezien hoe het nu verder gaat. Veranderingen doen zich steeds vaker en steeds onvoorspelbaarder voor: de economie kent onverwachte schommelingen die per sector kunnen verschillen, consumentengedrag vertoont grilligheden en dus zijn er bijna geen zekerheden meer als het

gaat om een natuurlijke balans tussen vraag en aanbod. Dat vereist scherpte, nieuwe concepten beproeven, samenwerkingsverbanden aangaan en je soms zelf opnieuw uitvinden.

Binnen deze context gun ik de OVAB-leden trouwe inwoners vanuit Abcoude en Baambrugge. Inwoners die de verleiding tot internetaankopen aan zich voorbij laten gaan (wat een verademing als er daardoor ook wat minder bestelbusjes door onze dorpen rijden), inwoners die meedenken hoe we de voorzieningen op het gebied van een gevarieerd winkelaanbod en dienstverlening in stand kunnen houden.

Laten we met elkaar ondernemers én inwoners, nieuwe uitdagingen oppakken, zodat we voor de toekomst een duurzame, bloeiende, lokale economie hebben.

Maar voor nu: een mooi jubileum, want dat mag zeker gevierd worden: van harte!

Maarten Divendal

Burgemeester De Ronde Venen

Van de voorzitter

Hierbij wordt u de najaar uitgave van de Angstelkroniek aangeboden.

Een bijzonder exemplaar, omdat deze mede tot stand is gekomen op verzoek van de Ondernemingsvereniging Abcoude/Baambrugge. Vanwege het 50-jarig bestaan van deze vereniging is de vraag aan ons gericht in een speciale editie van de Angstelkroniek aandacht te besteden aan de rijke historie van de ondernemers. Deze gaat uiteraard veelal veel verder terug dan 50 jaar. Onze redactieleden, Ton Pepping, Harmen Hoogenhout, Hein Wolff en René Post hebben erg veel werk verricht deze uitgave tot een uniek exemplaar te maken. Waarvoor dank. De uitgave zal niet alleen onder onze leden, maar ook onder alle aangesloten ondernemers worden verspreid. Daarnaast is het mede mogelijk gemaakt door een financiële bijdrage van de Rabobank uitdeelexemplaren neer te leggen bij een groot aantal uitgiftepunten in Abcoude en Baambrugge. Natuurlijk hopen wij ook, dat er

een wervend karakter van deze mooie uitgave uitgaat. Voor slechts 15 euro per jaar, krijgt u twee exemplaren van de Angstelkroniek met tal van wetenswaardigheden over onze dorpen. Daarnaast worden altijd twee interessante lezingen gehouden. Wij hopen dat u lid wordt. Mag ik u gelijk wijzen op onze najaar lezing verzorgd door onze dorpsgenoot Rien Schimmel. Wij sluiten aan met het thema "Ondernemers in Abcoude en Baambrugge". De lezing wordt gehouden in Baambrugge op woensdag 28 november 2018, aanvang 20.00 uur. U heeft van Ton Pepping al een voorproefje gehad als u op de pagina van de Historische Kring op Facebook kijkt. Tijdens de avond zullen er nog vele oude foto's getoond worden. Leden hebben gratis toegang, niet-leden betalen voor de bijwoning 2 euro.

Terzijde wil ik u nog melden, dat een delegatie van het bestuur op 22 september j.l. een bijeenkomst heeft bijgewoond van de regionale historische kringen van de naburige gemeenten. Na ontvangst in de pastorie van de Urbanuskerk te Duivendrecht en een rondleiding in deze kerk worden wij door Duivendrecht geleid. In de middag werd een boeiende lezing gehouden met als thema, "De historisch-landschappelijke ontwikkeling van Amstelland en omgeving". Kortom, het was goed weer de wetenswaardigheden met elkaar uit te wisselen.

Rest mij nog de Ondernemingsvereniging Abcoude/Baambrugge van harte te feliciteren met hun jubileum. Ik zie u allen graag op 28 november in het Dorpshuis te Baambrugge tijdens de lezing.

Dick Kok

Voorzitter

Vijftig jaar OVAB, voor meer dan 100 jaar aan ideeën

Het begon in 1968 met het gezamenlijk organiseren van de intocht van sinterklaas. Nu denkt de Ondernemersvereniging Abcoude-Baambrugge aan een vierde brug. Drie (oud) voorzitters, Ernst Koot, Cor Both en José Boesten, over vijftig jaar geschiedenis van de OVAB. Een geschiedenis vol ideeën.

Verbinden. Het woord valt regelmatig in het gesprek met de drie (oud) voorzitters. Al in 1968 was duidelijk dat de ondernemers in Abcoude (en even later ook Baambrugge) met hun vereniging méér wilden zijn dan een lobby voor een parkeerterrein. Het ging ze direct al om de binding. Tussen de winkeliers onderling. De andere ondernemers, bewoners en de gemeente natuurlijk.

Het begon klein, legt supermarktman en oud-voorzitter Ernst Koot uit. Met de Sinterklaasintocht, volledig georganiseerd door het Inhaalcomité Sint Nicolaas. Een spaaractie waarbij je een surfplank kon winnen. Een Spelzonder-Grenzen-achtige sportdag mét achtbaan op het 't Markvelt. En drie braderieën. Daarvoor werd trouwens de Hoogstraat afgesloten - iets wat toen best bijzonder was.

Het werd groter. Koot: "Ik weet nog dat we voor het eerst feestverlichting aanbrachten. We verzamelden bij de stomerij van Joop van Rooijen en hingen van die lange zwarte snoeren. Zo over de straat, door het hele dorp heen. Daar bevestigden we fittingen met lampen aan. Die werden er ook regelmatig afgereden, maar toch."

Meer dan eigenbelang

En toen lag er begin 2000 plotseling een compleet verkeerscirculatieplan. Met een rondweg die het verkeer vanaf de A2 helemaal om het dorp zou leiden. Dóór wat nu Land van Winkel heet, langs het fort, met een verkeersbrug over het Gein naar de huidige Spoorlaan. Het idee heeft het niet gehaald. Maar Koot noemt het wel. Om aan te geven dat de OVAB altijd al meer was dan een club die het eigenbelang van een stel ondernemers diende.

Bakker Cor Both, ook (oud) voorzitter, geeft een voorbeeld uit de jaren negentig: "Amsterdam wilde op een gegeven moment de Amsterdamsestraatweg afsluiten. Hij was er slecht aan toe, met al dat zware vrachtverkeer. Voor de ondernemers op de Bovenkamp – Van

Kalmthout, Kuiper en alle anderen - was dat natuurlijk niet te verteren. Het is misschien niet zo bekend, maar als OVAB hebben we hard gewerkt om de weg open te houden."

De bocht bij Albert Heijn

"Ander voorbeeld: dat je op het 't Markvelt aan het eind een plateau hebt waar je kunt keren, was ook ons idee. Net als de 'bocht' bij Albert Heijn. En het voetpad tussen die bocht en de derde brug"; somt Both op. 'Ook zorgden wij ervoor dat de nadruk meer op het fietsverkeer op de Hoogstraat kwam te liggen, toen de derde brug eenmaal geopend was.' Koot: "Of ik trots ben op wat we bereikt hebben? Zeker wel! Omdat we mensen verder laten kijken dan hun eigen toko. Omdat we nadenken over de leefbaarheid van het dorp en daarin investeren. Dat heb ik tegen de gemeente ook wel eens gezegd: jullie roepen altijd dat voorzieningen zo belangrijk zijn voor de leefbaarheid. Maar het is niet alleen de gemeente; het zijn juist de ondernemers die de grootste bijdrage leveren aan sportverenigingen, aan cultuur."

Initiatief Centrum Abcoude

Verbinden dus. Nadenken over wat goed is voor de dorpen. Dat is ook de reden waarom de OVAB in november 2016 het initiatief nam om met vijf werkgroepen van ondernemers en bewoners na te denken over een nieuwe invulling van het centrum van Abcoude. De gemeente sloot aan, praatte méé toen meer dan 150 (!) enthousiaste bewoners zich in de Dorpskerk meldden met de mooiste ideeën en stelde geld voor deze plannen beschikbaar. De ondernemersvereniging wil door. De kersverse voorzitter José Boesten: "Wij staan als OVAB ópen voor alle ideeën en plannen, maar ook voor samenwerking. We werken dan ook nauw samen met - de onlangs - door de Gemeente aangestelde - Johan Mulder, die als Programmamanager Abcoude-Baambrugge aan de slag gaat. Hij gaat in samenspraak met de gemeente en OVAB de verbinding maken tussen ondernemers, vastgoedeigenaren en bewoners. Op gezette tijden zal hij kantoor houden in Proof Abcoude en daar kan iedereen met een vraag of idee bij hem terecht."

21 miljoen toeristen

Boesten was met haar marketingbedrijf Tomeloos al jaren "slapend lid" van de OVAB. Maar nu ze sinds een paar maanden voorzitter is, gaat ze die periode inhalen. Zo heeft ze Jong OVAB in het leven geroepen. Het idee is al wat ouder maar Boesten voert het nu in sneltempo uit. Benieuwd als ze is naar wat er leeft bij de young professionals aan "inspiratie, kennis, netwerk en business".

Tegelijkertijd gaat Boesten graag de discussie aan over het toerisme "Amsterdam heeft 21 miljoen toeristen per jaar. Hoe mooi zou het zijn als we daar een klein percentage van ontvangen? Als ze hier een stukje komen fietsen? Of wandelen? Het dorp is zó mooi. Er gebeurt zo veel! Iedere ondernemer heeft er baat bij als die mensen hier komen."

Nieuwe brug over de A2

En nu José Boesten toch op dreef is: "Ik wil heel graag een fictieve brug slaan tussen de twee delen van de gemeente. Samen kunnen we nog veel meer voor elkaar krijgen." Noem het gerust de vierde brug. Boesten denkt dat ondernemers, maar ook de bewoners baat hebben bij zo'n nieuwe verbinding.

Zo borrelen in het gesprek tal van ideeën op. Vanzelfsprekend. De OVAB heeft niet alleen een 50-jarige geschiedenis van ideeën, in de toekomst zal dat niet anders zijn. Al staan er voor de eerstvolgende agenda ook een paar praktische punten op de agenda, geeft Boesten eerlijk toe. "Een ondernemer wil weten of je ook haaks kunt parkeren op de Spoorlaan - dan creëer je meer parkeerplaatsen." Boesten vervolgt: "Ik heb ook een concrete vraag gekregen: wat vindt de OVAB van roetveegpieten?" Het standpunt daarover is interessant genoeg. Want was de OVAB niet ooit opgericht om een gezamenlijke sinterklaasintocht te organiseren? Eén ding is zeker: wat het antwoord ook wordt, het gaat om een gezamenlijk antwoord. Want de ondernemersvereniging is opgericht om te verbinden.

Jeroen Dirks

De eerste supermarkt van Koot in Abcoude aan de Hoogstraat

Drie generaties Koot in Abcoude

Om de historie van Koot supermarkt in Abcoude weer te geven moeten we terug naar Amsterdam in 1952. Daar zijn de ouders van Ernst Koot, Jan en Rie, een levensmiddelenzaak begonnen op het Robert Kochplantsoen in de Watergraafsmeer. Of beter gezegd een zaak in "comestibles & fijne vleeswaren". Van dit winkeltje waren er talloze in Amsterdam. In de Watergraafsmeer al meer dan dertig speciaalzaken. Allemaal met hun eigen klantenkring. Tot 1962 was de winkel een "bediende" winkel. In 1962 werd de winkel omgebouwd tot zelfbedieningssupermarkt. De opkomst van de zelfbedieningssupermarkten was inmiddels een feit. Veel bedieningszaken werden opgeheven en de schaalvergroting van de supermarkten was begonnen. Albert Heijn, Simon de Wit, De Gruijter, om maar enkele te noemen. De winkel van de familie Koot in de Watergraafsmeer was in de loop der jaren meerdere keren uitgebreid. Deze uitbreidingen gingen telkens ten koste van de achterliggende woonruimte van het gezin Koot. Op het laatst waren er nog maar twee kamers over voor het gezin dat inmiddels uit zes personen bestond.

Verhuizing naar Abcoude

In 1963 verhuisde de familie Koot naar Abcoude. Van daaruit reisde Jan Koot dagelijks als forens naar de winkel in Amsterdam. Dit duurde tot 1967. De winkel van Jan en Rie Koot was aangesloten bij de inkoopcoöperatie Sperwer, een combinatie waar zelfstandige levensmiddelenondernemers bij aangesloten zijn. Ook de 4=6 winkel van Genus Veerman in de Hoogstraat in Abcoude was daar bij aangesloten. Toen Genus had aangegeven met de winkel te willen stoppen was de overname van de 4=6 in Abcoude door Jan en Rie snel voor elkaar. De 4=6 supermarkt was toen 130m² groot. Wie had toen kunnen bedenken dat er nog vele uitbreidingen en verhuizingen plaats zouden vinden en het uit zou groeien tot wat er nu in 2018 gerealiseerd is. In Abcoude waren in 1967 meerdere supermarkten en levensmiddelenzaken. Om enkele te noemen: even verderop in de Hoogstraat de Enkabé van De Vor. In de Kerkstraat de winkel van Jo en Bertha Wintershoven, in de brugstraat de Centra supermarkt, in de Stationstraat de winkel van de familie Corbijn van Willenswaard en op de

Personeelsfoto Koot 1990

Meerweg die van Lien Meester. De supermarkt van Jan en Rie groeide gestaag door van 130m² naar 289m². Bij de familie Koot was het al snel duidelijk dat zoon Ernst in de zaak van zijn vader en moeder zou komen. Op jonge leeftijd doorliep Ernst al de managementopleidingen van hun inkoopcombinatie Sperwer. In 1977 trouwde Ernst met Ans en in 1983 wordt de zaak van Jan en Rie overgenomen.

Ernst en Ans zijn altijd ambitieus geweest en gebleven. Als er in 1989 de mogelijkheid bestaat om het naburige pand van de familie Van Teeseling over te nemen, maken ze daar gretig gebruik van. In 1990 heropent de supermarkt met 550m² winkeloppervlakte. Bij deze groei en de toekomstige groei is de familie Koot altijd vakkundig bijgestaan door hun organisatie Sperwer. In 1991 doen andere landelijke supermarktorganisaties hun intrede in Abcoude.

De garage van Van Kalmthout op de hoek van de Hoogstraat en de Laan van Binnenrust verhuist naar het nieuwe industrieterrein De Bovenkamp. In het pand komt een Jac. Hermans Supermarkt. De Witte Boerderij op de hoek van het Kerkplein en het Dokter van Doornplein verdwijnt en daar komt een Vivo supermarkt. De "Retaildeskundigen" geven aan dat met dit supermarkt geweld 4=6 Koot al snel het onderspit zal delven. Niets bleek minder waar. Supermarkt Koot handhaafde zich. Sterker zelfs, samen met het advies van de Regiodirecteur van Sperwer gingen Ernst en Ans door met plannen maken voor hun supermarkt in de Hoogstraat in Abcoude. In 1996 gaf Herman Lutz aan met zijn modezaak in de Hoogstraat te willen stoppen. Ernst en Ans huren in eerste instantie dit pand. De 4=6 supermarkt verhuist en wordt omgebouwd tot een Plus supermarkt van 930m². Plus is de nieuwe naam van de supermarkten van Sperwer en de naam

Jan Koot achter de kassa

Uitreiking OVA actie door Ernst Koot

4=6 verdwijnt en leeft alleen nog voort in de spaarzegels van Plus. Met de gemeente Abcoude komt Ernst overeen om zijn oorspronkelijke pand op nummer 19 te verhuren aan de te vestigen Apotheek van Gea Looyen. Doordat de supermarkt van Koot flink gegroeid was en de verkeersdrukte in het dorp ook toegenomen was heeft de gemeente Abcoude diverse pogingen ondernomen om de supermarkt van Koot uit het centrum van Abcoude te krijgen. Een optie was op de plek waar nu het nieuwe sportcomplex aan de Spoorlaan gebouwd zal worden. Ans en Ernst voelde hier niets voor. Voorlopig bleef de supermarkt met veel succes in de Hoogstraat. Het pand van Herman Lutz werd gekocht en toen het kantoor van Jaap Wolff boven de supermarkt vrij kwam heeft Koot daar de kantine en kantoor ingericht. Wederom om de winkel een stukje uit te breiden.

Echter achter de schermen worden toch nieuwe plannen door Ernst en Ans ontwikkeld. Wederom samen met hun inkoopcombinatie. De Boerencoöperatie/Welkoop had te kennen gegeven om van haar terrein en gebouwen af te willen. De Boerencoöperatie aan de Amsterdamsestraatweg was in de loop der jaren omgebouwd tot een tuincentrum. De onderhandelingen tussen Koot/Sperwer en het bestuur van Coöperatie, "de heren van Welkoop" begonnen in 2006. In 2016 was de opening van de nieuwe Plus een feit. Dit ging niet zomaar zonder slag of stoot. Vele onderhandelingen, gesprekken, vergaderingen met allerlei noodzakelijk instanties hebben er plaatsgevonden.

Over de opvolging hoefden Ans en Ernst zich geen zorgen te maken. Gaandeweg werd het duidelijk dat zoon Sander in de zaak wilde stappen. In 2009 na het overlijden van Jan Koot nam Sander de definitieve beslissing om ondernemer te worden. Door diverse opleidingen bij o.a. Nijenrode en diverse stages bij andere supermarkten werd Sander klaargestoomd om aan het grote nieuwe avontuur van de familie Koot te beginnen. In 2016 opende de nieuwe Plus supermarkt onder de leiding van het ondernemers driemanschap Ans, Ernst en Sander. De dagelijkse leiding is in handen van Sander. Ernst bleef adviseur en "oproepkracht" met Ans, zoals altijd op de achtergrond, die verantwoordelijk is voor de administratie. Dan praten we inmiddels over een supermarkt van een kleine 2000m2 volgens het Plus Briljant 2.0 concept. De supermarkt is nu gevestigd in het nieuwe complex aan de Amsterdamsestraatweg bij de derde brug. Het complex is door de familie Koot als projectontwikkelaar neergezet en bestaat naast de supermarkt en de andere winkels van o.a. Both, Gall & Gall en Trekpleister uit 33 appartementen. Het is toch anders gelopen dan de "Retaildeskundigen" en andere supermarktorganisaties gedacht of misschien wel gehoopt hadden. De Plussupermarkt van de familie Koot staat als een huis en is klaar voor de toekomst met de volgende generatie Koot.

Hein Wolff

Het nieuwste pand van Plus Koot Abcoude 2016

Videotheek Abcoude in de Stationstraat

Ondernemen in Abcoude en Baambrugge

Rond 1900 waren de dorpen Abcoude-Baambrugge en Abcoude-Proostdij met een inwonersaantal van 3095 nog klein, maar gezien hun ligging aan het water en de weg tussen Utrecht en Amsterdam waren het toch wel bekende dorpen. Er ging in die tijd dan ook veel per schip (trekschuit) en paard en wagen. Ook de hondenkar was een bekend fenomeen in het straatbeeld, net als de transportfiets met mand. Ook de handkar en later de bakfiets waren veel gebruikte vervoersmiddelen van de ondernemers. Het viel dan ook niet mee om door weer en wind de boodschappen vooral in het buitengebied met een volle mand op de fiets te bezorgen. Daarnaast kwamen er veel straatventers (ook wel marskramers genoemd) langs de deur. Bepakt en bezakt kwamen ze met de trein of op de fiets met allerlei fournituren, manden, mattenkloppers, stoffers en bezems en elk gezin had wel wat nodig. De vele kleine winkeltjes, werkplaatsen, straatventers, maar ook de boeren en de knechten waren met werk of klandizie op elkaar aangewezen. Maar ook per schip kwam men in de dorpen potten en pannen verkopen. Ook waren er in die tijd veel stalhouderijen en logementen in Baambrugge „Hotel Baambrugge“, later „De

Punt“. Logement „De Jonge Prins“ dat later de foerage en kruidenierswinkel van G. Griffioen werd. In Abcoude Bondscafé „De Eendracht“, uitspanning „De Vink“, het „Amsterdams koffiehuis“ het „Meerhuis“, „'t Regthuys“ (voorheen café Nagel), „De Wakende Haan“, „De Waterlelie“, uitspanning „'t Gein“, het „Dorstige Hert“ bij de Stokkelaarsbrug, restaurant „De Grote Plas“ gelegen aan de noordoosthoek van het Abcoudermeer voor de Motex, voorheen de zuivelfabriek AMSTA en het Visserscafé Bon aan de Winkeldijk nabij de sluis naar de Vinkeveense Plassen. Allemaal pleisterplaatsen waar men bij sommigen ook kon overnachten. Bij de stalhouderij Hotel Baambrugge en het Amsterdams Koffiehuis stonden ook de door paarden getrokken lijkkoetsen. Er waren verschillende begrafenisondernemers en daar speelde het geloof een grote rol in. Zo ging dat ook bij de vele kleine ondernemers, want men ging naar een ondernemer van de eigen kerk. Deze verzuiling had o.a. wel tot gevolg dat er heel veel kruidenierszaakjes, slaggers, schoenmakers, kappers, tabakszaakjes e.d. in beide dorpen waren.

Groeiende bedrijvigheid in Abcoude

Omstreeks 1917 nam de economische bedrijvigheid in onze dorpen verder toe. Daarvoor waren vervoersmiddelen nodig en dit had tot gevolg dat er in Abcoude een wagenmakerij van Besseling aan de Meerweg werd gevestigd. Later werd dit een carrosseriebedrijf. De houten spaakwielen moesten voorzien worden van stalen banden en dit gebeurde weer bij de dorpssmid. Zo hadden wij smederij Jan Bon (voorheen Ophem) in de Hoogstraat, Aaftink in de Stationsstraat en Prins Winkeldijk bij de Stokkelaarsbrug. Deze laatste bestaat nog steeds als smederij en constructiewerkplaats. Het waren ook allemaal hoefsmeden. De smederij van Aaftink werd overgenomen door Toon Broek die één van de laatsten was die nog kolenhaarden repareerde. De Firma Aaftink, ook één van de bedrijven met een lange staat van dienst in Abcoude, ging zich specialiseren in centrale verwarming. Eerst kolen- en olie gestookte verwarming en halverwege de zestiger jaren aardgasgestookt. Dit gaf extra veel werkgelegenheid in ons dorp. Hier speelden de loodgietersbedrijven weer op in met de ombouw van gasstellen, gasfornuizen en warmwatergeisers naar aardgas.

Ook deed de fietshandel zijn intrede in onze dorpen. Aaftink en Van Kalmthout, die toen in de Stationsstraat zaten, hadden ook een fietsenhandel. Van Kalmthout verhuisde naar de Hoogstraat/hoek Laan van Binnenrust, toen nog de Nieuweweg genoemd en begon daar met de verkoop en het onderhoud van motorfietsen van het merk BMW. Deze zaak is twee keer door brand verwoest. Toen de automobiel zijn intrede deed, begon Van Kalmthout met reparatie van auto's en werd hij BMW-dealer. Later stapte hij over naar Renault. Dit bedrijf is nog steeds een begrip in Abcoude. Veel vervoer ging ook over het water en van de trekschuit ging men over op de gemotoriseerde beurtvaart die van alles vervoerde zoals vee en goederen. Zo hadden we de veeboot van v.d. Bosch die later overging op veetransport per vrachtwagen. De Firma Kuiper die als

Kegelbaan De Wakende Haan Kerkplein

beurtschipper op Amsterdam voer en ook met de handkar de bestellingen in het dorp rondbracht, ging over op vervoer per vrachtwagen en groeide uit tot transport- en verhuisbedrijf. Dit bedrijf bestaat 109 jaar. Piet Zwerver was in die tijd zadelen- en zeilmaker en zijn zaak op de hoek Stationsstraat werd overgenomen door Ter Braak interieur-stoffering. Ook dit bedrijf is al een oud bedrijf en is nu gevestigd op de Hollandse Kade. Abcoude was recreatief aantrekkelijk voor stadbewoners en trok veel bezoekers die per trein, fiets, motorfiets, omnibus, automobiel en per boot de uitspanningen aandeden. Het visserscafé Bon aan de Vinkeveense Plassen was een bekende pleisterplaats en hier konden bootjes huren. Café Restaurant Bon kan zich ook scharen onder de nog bestaande bedrijven. Toen de automobiel zijn intrede deed, verschenen er benzinepompen langs de wegen. De watersport en de schaatssport brachten ook extra geld in het laatje van de horecaondernemers. Zo ook bij de Wakende Haan waar men bij schaatstoertochten kon starten in de aan de Angstel gelegen kegelbaan. Het is ook nog steeds een van de oudste bedrijven met slijterij/wijnhandel. Later is men overgestapt op een hotelfunctie (Hotel Abcoude). Café Restaurant „De Eendracht” is het oudste nog bestaande bedrijf. Kapper Roest (nu Christiaan Coiffures) bestaat al 119 jaar, waarvan 109 jaar in de Stationsstraat. Slager G. Pouw, (voorheen slager Koekenbier) en slager J. Konijn (voorheen slager Rijlaarsdam), maar ook stomerij van Rooyen, Plus Koot, Elektriciteitszaak Kaandorp, later Van Dijk en de Kloet en nu Bunschoten en Bakker Both zijn al zo'n vijftig jaar een begrip in ons dorp. Veel oude bedrijven hebben hun deuren gesloten maar er zijn ook nieuwe bedrijven bijgekomen. Dit zijn er te veel om op te noemen.

Smeederij Bon in de Hoogstraat

Abcoude in de knel en de ondernemers gaan zich verenigen

Sinds 1948 begint Abcoude te groeien en worden de wijken 't Markvelt, de Blomswaard, Angseloord, Koppelland en de wijk Werkspoor gebouwd. Bekende aannemers uit die tijd waren de Gebroeders Albers en Kamerling. Het verkeersbeeld in de dorpskern van Abcoude werd steeds drukker door het vele sluipverkeer. Met de bouw van de Bijlmer ontstaan er in de spits regelmatig opstoppingen en stond het verkeer langdurig vast in onze dorpskern. In 1968 kwam daarom voor het eerst een derde oeververbinding ter sprake. De toenmalige ondernemersvereniging WIVA (Winkelier Vereniging Abcoude) functioneerde niet meer en de kleine verouderde winkeltjes moesten het opnemen tegen de kruideniers die aangesloten waren bij grote overkoepelende organisaties zoals de Spar, Sperwer, Enkabe en de Vivo. Langzaam verdwenen ze uit het straatbeeld. Zo adverteerde "Mej. Lien Meester & Zoon" die een klein winkeltje aan de Meerweg hadden, met de leus in een advertentie: „STEUNT NIET LANGER GROTE ZAKEN, MAAR LAAT KLEINE 't BETER MAKEN". Er braken andere tijden aan. De ondernemers gingen mee met hun tijd en grepen nieuwe kansen aan. Abcoude groeide en dit bracht veel nieuwe gezinnen naar ons dorp. Dit merkte men ook op de scholen en de sportverenigingen. Schoolklassen met 40 á 50 kinderen waren heel gewoon. De wijken Meerzicht en Landzicht werden gebouwd. Drie ondernemers uit Abcoude ook wel genoemd de Drie K's (Ad van Kalmthout, Jan Kaandorp en Jan Koot) staken de koppen bij elkaar en deden op 11 november 1968 een oproep om een nieuwe ondernemersvereniging op te richten. Er meldden zich op die avond 28 ondernemers aan en op 22 november 1968 werd officieel de vereniging Ondernemers Vereniging Abcoude (OVA) opgericht en ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. Het bestuur bestond uit A. van Kalmthout, J. Kaandorp en L. Rijlaarsdam. De vereniging was gevestigd te Abcoude en stelde zich ten doel: "De bevordering en behartiging der

Sportschool Topfit Hoogstraat

belangen van de handeldrijvende middenstand" zoals het zo mooi in de statuten staat omschreven. Er werden veel winkeliersacties ondernomen waaronder als eerste de Sinterklaasactie. In 1970 werd de heer Schoonevelt Bucher tot eerste secretaris benoemt en hij heeft veel nuttig werk voor de vereniging verricht. Zo was de OVA samen met Stichting Feestelijkheden actief met het 500 jarig bestaan van de Paardenmarkt Abcoude. Er werden een ballonvaart, etalagewedstrijd en een grootse kermis in het hele dorp georganiseerd. Hiermee was de samenwerking tussen deze twee organisaties geboren. Er werd onder meer tot de gezamenlijke aanschaf van feestverlichting voor ons dorp besloten. Tevens werden er veel winkelacties georganiseerd.

Rondwinkelen in de oude dorpskern van Abcoude

In 1972 memoreerde de ondernemersvereniging in haar Sint Nicolaas-editie naar aanleiding van het in voorbereiding zijnde bestemmingsplan „Kom West", dat men met een uitbreiding van het bestaande winkelbestand de dienstverlening aan een groeiend aantal inwoners zeker wil stellen. Men verwachtte dat Abcoude in 1980 zo'n 10.000 inwoners zou tellen. In de plaatselijke krant (VAR) sprak men over "rondwinkelen" in de oude dorpskern Abcoude. Er kwam daarbij ook een tekening op tafel die aangaf hoe het plan in 1973, met de komst van de nieuwe brug over de Angsel, eruit moest komen te zien. Centraal in het gebied aan de Heinkuitenstraat waren winkels, kantoorruimten, winkelwoonhuizen en een sporthal geprojecteerd. Abcoude had in die tijd zo'n 70 winkels en 3 rijdende winkels. Van deze plannen is niet veel terecht gekomen, maar wel is er toen een nieuwe sportaccommodatie, de Kees Bonzaal, gerealiseerd. De derde oeververbinding laat lang op zich wachten en wordt pas in 2010 gerealiseerd. Er was ook nog

Kantoor en boekhandel Spreij Brugstraat

Decemberbonnen actie OVA

een plan om een supermarkt van Dirk v.d. Broek te vestigen op de locatie van Carrosseriebedrijf Besseling aan de Meerweg. Maar ook dit veelbesproken plan ging niet door.

Ondernemersvereniging organiseert meer evenementen

Door het realiseren van de bedrijventerreinen de Bovenkamp en de Hollandse Kade komen er steeds meer ondernemers die zich aansluiten bij de ondernemersvereniging en zo telt men al gauw zo'n 100 leden. Er zijn verschillende werkgroepen actief binnen de vereniging en er is regelmatig overleg met de gemeente over allerlei zaken, zoals

het verkeer, parkeerproblematiek, bereikbaarheid, leefbaarheid, invulling leegstand winkels e.d. De Derde Brug is eindelijk gerealiseerd. Er zijn nu meer mogelijkheden om de dorpskern af te sluiten voor terugkerende evenementen, zoals de Kerstmarkt, Zomerbraderie, lentemarkt en nu de Zomertuin op zaterdag bij de Witte Dame en op de zondag een culinaire markt met leuke optredens. De OVAB draagt ook zijn steentje bij aan de Sinterklaasintocht. De ondernemers zijn dan ook de smeeroilie voor de verenigingen en de leefbaarheid in onze dorpen. Lokaal kopen levert u als consument een prima service en gezelligheid op. Daarnaast zorgen zij voor levendigheid en leefbaarheid in Abcoude en Baambrugge.

Ton Pepping

De heer Theo Baltissen reikt een videorecorder uit aan de familie Miltemburg

**STEUNT NIET LANGER GROOTE ZAKEN
MAAR LAAT KLEINE 't BETER MAKEN**

Hoe bestaat het! Enorme lage prijzen!

Java Rijst per pond 10 ct	Spinazie kiloblik 17 ct
Bruine boonen per pond 9 ct	Andijvie kiloblik 18 ct
Groene erwten per pond 8 ct	Wortelen kiloblik 23 ct
Capucijners per pond 12 ct	Pepermunt 3 ons 25 ct
Splitwten per pond 10 ct	Bonbons 2 ons 25 ct
Mager spek per pond 44 ct	Padvinders 3½ ons 25 ct
Geld. worst per pond 44 ct	Bittarkoek 3 ons 25 ct
Spercieboonen kiloblik 19 ct	Zelfrijzend Bakmeel 2 pak 24 ct
Snijboonen kiloblik 19 ct	Gustardpoeder 3 pak 25 ct

dat zijn de prijzen bij:

Mej. MEESTER & Zoon
Meerweg 5 — Telefoon 42 — ABCOUDE

De kruidenierswinkel van Geert en Nees Bos aan de Dorpsstraat

Ondernemen in Baambrugge

Toen in het kader van het 50-jarig bestaan van de 'Ondernemersvereniging Abcoude-Baambrugge' de vraag kwam of ik iets wilde vertellen over de geschiedenis van de bedrijvigheid in Baambrugge, heb ik positief gereageerd. Daar moet wel direct bij gezegd worden, dat ik dit eerder heb gedaan in een nummer van de 'Angstelkroniek' in 2002 en, zeker zo belangrijk, dat het herinneringen zijn van de laatste 70 jaar. Wel is het zo, dat door veel nader archiefonderzoek een groot deel van de herinneringen aangevuld en bevestigd kon worden.

Ambachten en aanverwante bedrijven

Het zo rustig gelegen dorp Baambrugge had voorheen heel wat winkels en bedrijven. Zoals aan de Kleiweg (nu nr. 12) waar Piet Griffioen, oftewel Piet de wagenmaker, zoals hij op het dorp Baambrugge genoemd werd, zijn wagenmakerij had. Het construeren van houten wielen voor boerenwagens en kruiwagens was zijn specialiteit. De komst van de luchtbandenwagens na de Tweede Wereldoorlog zorgde ervoor dat zijn bedrijf geleidelijk veranderde in een kleine aannemerij. In 1967 nam Bert van Walbeek deze zaak over. Deze verhuisde in 1977 naar de leeggekomen christelijke lagere school aan de Rijksstraatweg 55. Zijn zoon Roelof van Walbeek heeft de zaak inmiddels overgenomen. Maar er waren meerdere aannemers op het dorp. Ebbele

Mulder aan de Rijksstraatweg (nu nr. 67) en Gijs Moen aan het Zand- en Jaagpad (nu nr. 22). Er werden ook andere ambachten uitgeoefend. Aan de Kleiweg (nu nr. 1) resideerde, dat was het echt, Jo van Vliet, een uiterst bekwame metselaar. Het oorlogsmonument aan de C.P. van der Leestraat is van zijn hand. Op de hoek van de Dorpsstraat en de Zuwe, links van slager Otten, stond de (inmiddels afgebroken) smederij van Kees ten Brink. Hij was hoefsmid, kachelzetter en rijwielhandelaar. Later zette zijn zoon Jaap het als constructiebedrijf voort aan de Zuwe, (nu nr. 13/13a). Aan de Rijksstraatweg (nu nr. 34) was er de rijwielhandel van Arie Hazevoet. Later nam zijn neef en oomzegger, Henk Hazevoet, die over. Deze was tevens elektricien en loodgieter. Op dit moment volgt zijn zoon Frans de voetsporen van zijn vader Henk. Aan de Zuwe (nu nr. 5) was het loodgietersbedrijf van Jan van Teeseling gevestigd. Hij was tevens elektricien. Zijn medewerker Jan Samplonius heeft deze zaak later overgenomen. Het dorp was twee schildersbedrijven rijk. Han Tober, en later diens zonen Gerard en Jan, waren befaamde huisschilders. Vader Han is tevens vele jaren 'bode' (begravenisondernemer) op het dorp geweest. 's Morgens zag je hem in z'n witte schilders-overall en soms 's middags bij een begravenisstoet vooroplopend in een lange zwarte jas en zwarte steekhoed op z'n bol.

Meddens aan de Rijksstraatweg (nu nr. 40) en zijn opvolgers, de gebroeders Van Koningsveld, oefenden eveneens het schildersvak uit. Dit bedrijf bestaat nog steeds, gedreven door Jan van Koningsveld en zijn neef in Abcoude. Zoals

Brugstraat Baambrugge

overall, werd ook in Baambrugge na de Tweede Wereldoorlog het gaan met paard en wagen langzaam ingeruild voor gemotoriseerd verkeer. De bekende leerbewerkers/tuig- en zadelmakers Jan van Heerden en Bertus van Rossum moesten hun zaak omzetten naar een stoffeerdery en meubelmakerij. De zaak was gevestigd aan de Brugstraat, waarin vandaag de huidige snackbar van Pieter Masmeijer is gevestigd. Daarvoor had Istvan Varga daar zijn 'patatzaak'. Een ander gevolg de nieuwe mobiliteit was de komst van een garagebedrijf, aanvankelijk achter het pand Rijksstraatweg 75, gedreven door Jan van Dis, later aan de Rijkstraatweg (nu nr. 36) door Joop van Wassenberg, diens dochter Jopie en schoonzoon Bertus van den Bosch, zijn kleinzoon Han (met Gertie) van Oostrom en thans zijn achterkleinzoon Rogier van Oostrom. Al vele jaren draagt het bedrijf de naam Petrogas.

De Middenstand (dagelijkse levensbehoeften)

Natuurlijk had Baambrugge ook z'n kleine middenstanders/neringdoenden. Na de Tweede Wereldoorlog tot aan het eind van de vijftiger jaren waren er twee bakkers, Gerrit van Walbeek (aan de Brugstraat/hoek Kleiweg) en Freek de Pleijt aan de Dorpsstraat (nu nr. 5). Van Walbeek had de bakkerij van zijn vader Lucas van Walbeek overgenomen, maar begin zestiger jaren moest hij die sluiten. Freek de Pleijt zette in 1954 de zaak

van zijn moeder, C. de Pleijt-Sukkel, voort. Zij had na het vroege overlijden van haar man, met behulp van bakkersknechten de bakkerij gaande gehouden. In 1992 moest Freek de bakkerij om gezondheidsredenen beëindigen. Een tijdlang waren er vier groenteboeren op het dorp, aan de Rijksstraatweg Kats, (nu nr. 30) die tevens een kolenhandel had, en rechtsonder in het pand 'Overdorp' aan de Rijksstraatweg (nu nr. 75), had Scholte zijn groentezaak. Maar aan de Dorpsstraat/hoek Zuwe hadden we ook de groentewinkel van Koos Maan, later voortgezet Bertus Korver en aan de Dorpsstraat (nu nr. 17) die van Hein Meerman. Overigens exploiteerde zijn vrouw, Neel Meerman-Nieuwendijk in hetzelfde pand een echt dorpscafé. Koos Maan en Hein Meerman (laatstgenoemde met hit en kar) ventten hun groenten tevens uit in het dorp en in Loenersloot.

Voorts was het dorp enige tijd drie kruidenierzaken rijk. Aan de Dorpsstraat (nu nr. 14) had je broer en zuster Nees en Geert Bos, die ook tabaksartikelen verkochten. Op de hoek van de Zuwe/Dorpsstraat, waar later de groenteboer zat, had Paul van Nes zijn 'Spar-winkel'. Hij is aan het begin van de vijftiger jaren geëmigreerd naar Australië. En aan de Brugstraat (nu nr. 4) kruidenierde Wim Griffioen, later Co Ridderhof en daarna Gerrit de Vries. Deze winkel bestaat nog steeds en is onlangs nog door Henk en Gerrie van der Wilt verbouwd tot een fantastische dagwinkel.

Dagwinkel van der Wilt Brugstraat

En dan had je in de vijftiger jaren ook nog de aan deur komende kruideniers uit de omtrek. Corbijn van Willenswaard uit de Stationsstraat in Abcoude en Henk Post uit Weesp. Met name eerstgenoemde herinner ik me nog goed. Hij was fors van gestalte en sprak erg lijsig. Hij straalde meer uit: 'ik heb u nodig' in plaats van: 'ik heb u wat te bieden'. Baambrugge is altijd één slager rijk geweest. In 1855 is Piet Otten als zodanig begonnen, en daarna zoon Eb, kleinzoon Jan en tenslotte achterkleinzoon Egbert-Jan. Eind december 2017 heeft hij de slagerij gesloten. Er was één melkboer, Ben de Wildt aan het Zand- en Jaagpad (nu nr. 27). Hij ventte dagelijks zijn zuivelproducten uit terwijl zijn vrouw Matje de Wildt-Moen de kleine winkel dreef. Wel moet hierbij verteld worden dat Co en later Piet van Wijk uit Loenersloot ook hun zuivelproducten uitventten in Baambrugge. Tot zover de bedrijvigheid voor de dagelijkse levensbehoeften.

Overige middenstanders

Er waren twee winkels die huishoudelijke artikelen verkochten. De vrouw van Jan van Teeseling dreef er één aan de Dorpsstraat (nu nr. 33) en Fie Griffioen-Griffioen had zo'n winkel aan de Brugstraat (nu nr. 6). Daarnaast kwam in de vijftiger jaren ook Jaap Kelderman uit Ouderkerk aan de Amstel nog langs met zijn schip, vol huishoudelijke artikelen. Op verschillende plekken legde hij aan, vulde een grote rieten mand en probeerde dan huis aan huis zijn waar te slijten. Zo hield men elkaar, financieel gezien, kort. Op de hoek van de Kromme Elleboogsteeg/Dorpsstraat heeft Joop van der Wilt, de vader van Henk van de dagwinkel, een kapperszaak gehad. Op de andere hoek daar tegenover was het postkantoor van Dirk van Hilten. Samen met postbode Dirk Loenen werd daar, 'onder het genot van' dikke sigarenrook, de dagelijkse post gesorteerd. Voorts mag niet vergeten worden de manufacturenwinkel van het echtpaar Broekhuizen-van Kooten. Hij ging met zijn garen, band en ondergoed 'de boer op' en zij dreef de winkel aan de Dorpsstraat (nu nr. 27), terwijl (schoon)zuster To van Kooten naai- en verstelwerk deed. In 1957 is deze winkel

overgenomen door Teunis den Hertog uit Nieuwerter Aa, wiens zuster Mijntje Both-den Hertog de manufacturenwinkel tot 1965 heeft voortgezet. Daarna zijn de heer en mevrouw Gortworst nog enige tijd eigenaar geweest. Na de verdwijning van deze winkel uit de Dorpsstraat heeft Leo den Hertog, zoon van Teunis, aanvankelijk in het toen zogeheten 'Verengingsgebouw' (voormalige hervormde pastorie, nu nr. 25) en later in 'Torenzicht', van 1968 tot 2006 nog één dag per week manufacturen verkocht. Maar natuurlijk is er meer bedrijvigheid geweest. Aan het einde van de Kleiweg (nu nr. 34) oefende Ab Mebus zijn kleermakersvak uit. Later zetten zijn zonen dit bedrijf voort in Hilversum. Aan de Binnenweg had Eb Moen z'n petroleumhandel. Dagelijks liep met een handkar het dorp en het buitengebied in met daarop een vat met 250 liter petroleum. In vier-liter-busjes schonk hij die zo'n beetje huis aan huis uit, want er werd in de vijftiger en zestiger jaren nog veel op petroleumstellen gekookt en vlees gesudderd. Daarnaast verdiende hij de kost met het prepareren van mollenhuiden. Voor een dubbeltje kon de vangers, o.a. de befaamde Ko Marsen, die aan hem kwijt. Zijn broer Willem Moen had een tabakszaak aan de Dorpsstraat (nu nr. 1) die halverwege de jaren zestig is overgenomen door mevrouw Oppelaar-Oppelaar. Na haar vertrek toverde Marjan Moerman het winkeltje om in 'De Woelmuis'. De tabak werd vervangen door antiek en brocante. Links van garage Petrogas had Jo Werneke zijn schoenmakerij. In zijn werkplaats kon je je totaal versleten schoenen op een heel grote hoop gooien. Na reparatie waren ze weer als nieuw en altijd, ja altijd!, wist hij van wie de schoenen waren.

Andere bedrijvigheid

Achter Rijkstraatweg 75 had N. (Klaas) Griffioen opslagtanks in de grond liggen voor huisbrandolie en dieselolie, die hij in de wijde omgeving uitventte, meestal bij agrarische bedrijven. Hij had een gedeelte van de zaak van zijn vader, Gerrit Griffioen, overgenomen die allerlei agrarische hulpmiddelen voor veehouders verkocht. Aan

Garagebedrijf Wassenberg Rijkstraatweg

Rijwielandel Arie Hazevoet

het Zand- en Jaagpad 1 had hij tevens een opslagplaats voor flessen butagas, noodzakelijk om de kooktoestellen in de keuken te kunnen laten branden. Tevens verkocht hij lange tijd olie- en gashaarden. Naast de in dit nummer afzonderlijk genoemde Boerenleenbank komt er in 1961 een agentschap van de Nederlandse Middenstandsbank. Aan de Kleiweg, nu nr. 30, stond de van golfplaten gemaakte loods van Henk en Jan Griffioen, ook wel Henk en Jan Strooi genoemd. Zij dreven de door hun vader Jan Griffioen opgezette fouragehandel. Aanvankelijk werd er hoofdzakelijk stro van akkerbouwers gekocht dat dan werd doorverkocht aan veehouders, in Baambrugge maar ook ver daarbuiten. Later werd de verkoop uitgebreid met ander ruwvoer, zoals aardappelmoes, voederbieten, bietenblad en bierborstel.

Langs de Rijksstraatweg

Vanaf 1916 tot 1966 stond er aan de Rijksstraatweg (nu nr. 109-111) een zuivelfabriek, aanvankelijk 'Landlust' genaamd. Na het faillissement in 1924 zorgden Sake van der Meer en Jan Thiess, beiden uit Marum in Friesland, voor een doorstart. De fabriek kreeg toen de naam MOBA (Met Ons Beiden Aangepakt). Deze heeft tot 1966 bestaan. Het complex is toen overgenomen door de familie Hendrikse en die daar tot huidige dag een kledingstomerij/wasserij annex kledingreparatiebedrijf exploiteert. Een ander

familielid had daar tot voor kort een lijstenmakerij. Even verderop, aan de Rijksstraatweg (nu nr. 105a), had Chris van Voorthuizen een transportbedrijf. Begonnen met het ophalen van bussen melk bij de boeren, is dit bedrijf later onder leiding van zijn zoon Andries en kleinzoon Christiaan uitgegroeid tot een internationaal transportbedrijf. Voorts worden daar nog units verhuurd, o.a. aan andere Baambrugse zelfstandigen. Ook aan de Rijksstraatweg (nu nr. 91), het huidige 'Geinwijck', had Kees Looij zijn transportbedrijf. Hij haalde eveneens melk op bij de boeren. In de zeventiger jaren hield dit bedrijf op te bestaan. Over café-restaurant 'De Punt' is al veel geschreven. In mijn herinnering heeft het vanaf de Tweede Wereldoorlog lange tijd een wat kwijnend bestaan geleid. Na de komst van Aldo en Frits Benacchio, die van 1983-2002 eigenaar waren, kwam het tot grote bloei. Van 2002-2016 was Willem Bernard exploitant en vanaf 2016 zwaait Mark Ligtenberg er de scepter. Vandaag de dag kunnen we spreken van een gerenommeerd café-restaurant dat regionale bekendheid geniet. Aan de Rijksstraatweg 45 boerde aanvankelijk Gerrit de Graaf. Na zijn overlijden werd zijn schoonzoon, N. (Niek) Gentenaar, eigenaar van de gebouwen. Na die eerst verhuurd te hebben, bouwde hij daar aan het eind van de tachtiger jaren een loods voor de stalling van zijn tanktransportwagens. Hij had zijn bedrijf op 'Lindenhoff' aan de Rijksstraatweg 23, maar

groeide daar 'uit z'n jasje'. Door voortdurende groei verhuisde het bedrijf in 1991 naar Moerdijk. In de loods aan Rijksweg 45 is nu Technisch Bureau Andriessen gevestigd. Dit bedrijf levert o.a. meetapparatuur voor garagebedrijven. Op de buitenplaats 'Lindhoff', Rijksweg 23 huist momenteel Piet Jonker. Deze onderneming handelt in historische bouwmaterialen. Daarvoor had de eerder genoemde Niek Gentenaar er zijn tanktransportbedrijf. Daarnaast op de boerderij 'Lindhoff, Rijksweg 21 vinden we de Marché (in 't Nederlands betekent dit 'markt') 'Lindhoff'. Ben en Ria te Voortwis begonnen hier ruim 30 jaar geleden met het produceren van groente en vlees van authentieke Franse rassen voor eigen gebruik. Tegenwoordig wordt er door hun zonen aan meer dan 500 restaurants door heel Nederland voedsel geleverd. Achter op het erf is een ruim gesorteerde delicatessenwinkel gevestigd die door velen uit de wijde omgeving bezocht wordt. Aan de Rijksweg 11 hebben we de slachterij van de familie Korver. Voor de Tweede Wereldoorlog had G. (Bertus) Korver een (nood)slachterij aan de Horn (nu nr. 1, waar Frits en Petra Benacchio wonen). Later zette zijn zonen Henk en Niek die voort. Nog levendig herinner ik mij Hein van der Roest, die met zekere regelmaat het dorp rond fietste, met een soort houten knuppel op een aan zijn fietsstuur hangende oude koekenpan/schaal sloeg en dan luid riep: 'hedenmiddag vlees halen bij Korver'. Vele huisvrouwen wisten die middag dan het pand aan de Horn te vinden om goedkoop vrijbankvlees in te slaan. Tot halverwege de vijftiger jaren slachten zij ook nuchtere kalveren, eerst bij slager Eb Otten aan de Dorpsstraat. Maar in 1953 ging Henk aan de Rijksweg wonen en werd de slacht van kalveren nog voortgezet tot ongeveer 1955. Daarna ging hij, en later ook zijn zonen Henk en Fred, zich toeleggen op de kalveren- en schapenhandel. In 1985 zijn Henk en Fred gestart met het slachten van schapen en lammeren. Inmiddels is Henk uitgekocht en zijn Fred en zijn zoon Ed de eigenaren van de schapenslachterij. Een tweede smederij was (en is er nog steeds) er

Griffioen Brugstraat

aan de Rijksweg (nu nr. 7). Opgezet door Jan Troost, en later voortgezet door diens zonen Jan en Henk. Dit bedrijf heeft zich gespecialiseerd in het vervaardigen van lasbochten voor toepassing in de baggerindustrie. In de afgelopen zeventig jaar is daar grote ervaring opgebouwd met betrekking tot de fabricage van bochten, T-stukken en reduceerstukken. Het bijzondere is dat die bochten tijdens het gebruik net zo hard slijten als de rechte stukken. Hoe dit kan is 'hun geheim van de smid'. Zoals aan het begin gezegd: het zijn mijn herinneringen uit de periode van na de Tweede Wereldoorlog. Herinneringen zijn geen garantie voor volledigheid, maar het verstrekte beeld is naar mijn bescheiden mening redelijk juist. Toen ik alles had opgeschreven en nog eens had nagelezen, schoten mij nog twee herinneringen te binnen. Die wil ik de lezer niet onthouden. Ik noemde de namen van Dirk Broekhuizen en Piet Griffioen (de wagenmaker). Op de dag van hun trouwen kregen ze niet alleen hun vrouw in huis, maar ook hun schoonzuster. Dat is gedurende al hun huwelijksjaren zo gebleven. Als Piet de wagenmaker de Krom (Zand- en Jaagpad) om liep, dan zeiden de mensen achter de ramen tegen elkaar: 'kijk, daar loopt Piet de Wagenmaker met z'n pendulestel. Een als Dirk Broekhuizen naar de kerk van 'Postwijk' liep, dan zei men tegen elkaar: 'kijk, daar loopt Dirk Broekhuizen met z'n gevolg.'

Harmen Hoogenhout

Slagerij Otten Dorpsstraat

V.l.n.r Voorzitter Evert Fokker, kassier J.C. van der Linden en klant-spaarder J.D. (Jan) Lam

Boerenleenbank Baambrugge

Op 18 november 1920 kwamen er op de boerderij 'Oud-Rustenburgh' aan de Rijksweg in Baambrugge (nu nr. 83) zeven heren, op één na allen protestantse veehouders, bijeen voor de oprichting van de Coöperatieve Boerenleenbank te Baambrugge. In de naburige gemeente Abcoude was al in 1909 de Eerste Abcouder Boerenleenbank opgericht. Deze bank had een duidelijke katholieke signatuur. Ondernemen ging in die tijd nog veel binnen de eigen geloofskring. Een lokale bank voor de eigenzinnige Baambruggers met een protestantse identiteit zullen de beweegredenen zijn geweest voor de oprichting in 1920. Deze lokale identiteit zou de gehele historie van de bank betekenisvol blijken zijn. De familie De Groot speelde een belangrijke rol bij de Boerenleenbank in Baambrugge. Op de boerderij 'Jongelust' van Jacobus Hermanus de Groot (1854-1922) aan het Zand- en Jaagpad (nu nr. 5) werd in de beginjaren kantoor gehouden. De heer J. Th. G. Grevenstuk (1858-1938), in de volksmond ook wel 'Klein Jantje' genoemd -er woonden in die tijd meer 'Grevenstukken' in Baambrugge-, werd

de kassier. In 1923 verhuisde het kantoor naar de in 1871 gebouwde boerderij 'Dank en Hoop' aan de Binnenweg 8. Dirk de Groot (1888-1959), zoon van Jacobus Hermanus de Groot, werd toen de kassier een rol die hij tientallen jaren met veel verve zou vervullen.

Financiële ontwikkeling

Van 1921 tot 1933 zijn er cijfers beschikbaar die een beeld geven hoe de bank zich in die jaren ontwikkelde, zowel wat betreft de inleg van het spaargeld en de uitgeleende voorschotten, maar ook de ontwikkeling van het aantal leden, het aantal uitgegeven spaarboekjes en het aantal rekening-courant-houders. De bank begon in 1921 met 26 leden en in 1933 waren dat er 30. Geen spectaculaire groei dus. Waarschijnlijk had dat te maken met de statutaire bepaling dat de leden financieel risicodragers waren als het met de bank mis zou gaan. Ook om die reden zal het aantal rekening-courant-houders sneller gegroeid zijn. Van 26 in 1921 naar 58 in 1933. Waren dat ook de ambachtslieden, middenstanders en andere neringdoenden? Met de uitgegeven spaarboekjes

Hoeve "Dank en Hoop", woonhuis van de familie de Groot en tevens kantoor van de boerenleenbank (1923 – 1981)

ging het veel beter. In 1921 waren dat er 21 en in 1933 hadden 125 mensen hun geld aan de bank toevertrouwd. De inleg groeide van f 14.499,06 in 1921 naar f 70.621,83 in 1933, terwijl de uitgeleende voorschotten een verloop lieten zien van f 5.000,00 in 1921 tot 60.672,22 in het jaar 1933. Er was dus ruim voldoende spaargeld om de leningen/voorschotten te kunnen verstrekken. Over hoe de verdere financiële ontwikkelingen zijn geweest, is weinig bekend. Wel werd in "De Raiffeisenbode" van 1 november 1966 bekend gemaakt, dat "27 september een belangrijke dag is geweest voor de bank Baambrugge. Het spaartegoed bij deze bank, gevestigd in een kleine gemeente aan de Vecht (sic!) bereikte de één miljoen gulden." Op een bijgevoegde foto zien we voorzitter Evert Fokker, kassier J.C. van der Linden en klant-spaarder J.D. (Jan) Lam die bij zijn inleg een extra bedrag ter bijschrijving op zijn spaarbankboekje ontving.

Algemene ledenvergaderingen

Zoals in de statuten stond aangegeven, moest er minimaal één keer per jaar, rond de maand mei, een algemene ledenvergadering gehouden worden om o.a. de jaarrekening van het voorgaande jaar vast te stellen. Vanaf het begin vonden deze ledenvergaderingen plaats in café Meerman aan de Dorpsstraat, nu nr. 17. Sinds 1882 was Jacobus Philippus Meerman daarvan de eigenaar. Vanaf 1926 zette zijn zoon H.C. (Hein) Meerman (1895-1979) samen met diens vrouw C.C.P. (Neel) Meerman-Nieuwendijk (1904-1990)

het café voort. Eigenlijk moeten we dat preciezer zeggen: Neel was de caféhoudster, want Hein had een groentezaak. Dagelijks was hij met zijn hit en kar in Baambrugge/Loenersloot onderweg om aardappelen, groenten en fruit uit te venten. Na de sluiting van het café, in 1971, werden de ledenvergaderingen in het dorpshuis 'De Vijf Bogen' (in 1973 geopend) gehouden. Helaas zijn de notulen van de algemene ledenvergaderingen niet bewaard gebleven, maar over het algemeen zullen ze, zeker de eerste twintig jaren, een rustig verloop gehad hebben. De financiële cijfers lieten immers, zoals we eerder zagen, een gunstig verloop zien. Kassier De Groot heeft voor zichzelf wel enige fragmenten uit de notulen bewaard. We citeren daaruit de volgende.

Brievenbus voor Rabobank post kantoor Kleiweg

In 1924 wordt er voor het eerst koffie geserveerd op de algemene ledenvergadering

En in 1925 “werd vernomen dat er verleden jaar besloten is, om dit jaar koffie en sigaren te verstrekken tijdens de ledenvergadering. Daarover ontspoon zich nog enige discussie. De één vond het overbodig, de ander vond het goed en een derde zou het gaarne vervangen zien door een paar glazen wijn. Besloten werd toen, dat de voorzitter aan het eind van de vergadering zou vragen hoe het bakje bevallen was en of we de volgende vergadering weer koffie zouden schenken”. Toen het zover was, werd er geantwoord “prima”. Zelfs was het zo dat “één der leden voorstelt om, als het boekjaar een grote winst opleverde, ook eens een glaasje te serveren. Na discussie wordt besloten om het drinken van koffie, chocola en het roken van sigaren te handhaven”. Nadat de kassier in 1926 de notulen van de vorige vergadering had voorgelezen, vroeg de voorzitter of er nog opmerkingen zijn. “De heer Coers zegt een kleine opmerking te hebben, daar de kassier de volgende zin voorlas: Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Hij vond dat die zin veranderd moet worden in: Hoe meer leden, hoe meer dagboeknummers”. Voorts stelde de kassier tijdens deze vergadering voor om “aan spaarders spaarbusjes uit te geven”. Hij kreeg meteen orders om die te bestellen.

Kassiers

Zoals gezegd, werd in 1921, na Grevenstuk, Dirk de Groot J.H.zn. kassier van de bank. Hij zou dit bijna (hij is lang ziek geweest) tot aan zijn overlijden in 1959 blijven. Zo’n 38 jaar dus. Gedurende heel die periode was de bank gevestigd op zijn boerderij “Dank en Hoop” aan de Binnenweg. Direct links van de voordeur hield hij aanvankelijk op maandag-, later dinsdag- en vrijdagavond kantoor in een afgesloten ruimte waar zich ook de kluis bevond. In de gang waren er stoelen geplaatst waarop de klanten, wachtend op hun beurt, zitting konden nemen. Maar sommigen gingen ook wel naar de woonkamer om een kopje koffie te drinken bij zijn vrouw, S. de Groot-Coers. Op een gegeven moment is daarheen zelfs een belletje aangelegd om aan te geven dat de volgende klant aan de beurt was. Buiten bij de voordeur stonden vaak rijen klompen. Soms ‘vergiste’ een minvermogende klant zich wel eens. Hij stapte dan in de minder versleten klompen van een andere bankbezoeker die nog binnen zat. Dirk de Groot was verknocht aan ‘zijn’ bank. Hij was een deskundige maar ook een gemoedelijke en ontspannen kassier. Deskundig omdat zijn kas altijd klopte. Maar die deskundigheid bleek ook toen hij direct na Nieuwjaar, zonder telmachine, de rente uitrekende die in de spaarboekjes bijgeschreven moest worden. Ook die bedragen klopten altijd. Gemoedelijk en ontspannen, omdat hij soepel omging met de openingstijden en niet

Kassier Dirk de Groot J.H. zn.

terugschrok voor soms grote bedragen geld waar hij mee om moest gaan. Toen in 1955 een pas begonnen veehouder voor het eerst duizend gulden had gespaard, kon hij op een ochtend, toen hij onderweg was naar de verjaardag van een tante, een spaarboekje openen. De Groot verliet zijn moestuin, schreef een nieuw boekje uit en borg het geld op in de kluis. Als in het voorjaar de koeien het land in konden, was er bij veel boeren behoefte aan uitbreiding van de veestapel. Op maandag/dinsdagavond gingen ze dan naar de bank om geld te bestellen voor vrijdagavond. Op de zaterdagse veemarkt in Utrecht konden er dan koeien gekocht worden. Het door De Groot bestelde geld bij de Centrale Bank werd dan meestal donderdag of vrijdag, tijdens zijn dagelijkse rondgang per fiets, door postbode Dirk Loenen met de andere post bezorgd op “Dank en Hoop”. Die dikke enveloppe met soms wel zestien tot zeventienduizend gulden erin, werd dan door mevrouw De Groot-Coers op de hoek van de keukentafel gelegd. Voor het middageten borg De Groot de enveloppe dan op in de kluis. Tijdens zijn ziekte en na zijn overlijden heeft de voorzitter van het bestuur, Dirk de Groot G.zn. (lange Dirk van de boerderij “Overvliet”), de kassiersfunctie waargenomen. Na hem zijn H. Verhoef (Abcoude) en J.C. van der Linden (Vreeland), J.E.M. Veldhuis (Breukelen) en J.M. Tiller (Breukelen) nog kassier geweest. Eind 1973 ontstond er weer een vacature door het vertrek van directeur (de functie van

kassier was vervangen) Veldhuis. De heer J.M Tiller, die een volle baan had bij de Raiffeisen-bank te Breukelen, hoorde dat van een collega. Hij stelde zichzelf de vraag of hij naast zijn veertig uren werkweek er nog twintig uren in Baambrugge bij kon doen. Concreet betekende dit twee avondopenstellingen, bestuursvergaderingen bijwonen en de volledige administratie bijhouden. Samen met een andere kandidaat heeft hij gesolliciteerd. Er volgde een gesprek met het complete bestuur en de raad van toezicht, zes personen dus.

Nadat hij zijn Trabant (een auto van Oost-Duitse makelij) op het erf van "Dank en Hoop" had geparkeerd, volgde het sollicitatiegesprek. De eerste vraag van de sollicitatiecommissie luidde: "je bent toch geen communist hè?" Kennelijk was het antwoord bevredigend, want na het tweede gesprek werd hij aangenomen. De heer Tiller, nog steeds woonachtig in Breukelen, heeft voor ons wat herinneringen opgehaald die we hieronder graag doorgeven. "De bank was gevestigd in het zomerhuis van de boerderij "Dank en Hoop" aan de Binnenweg 6, bewoond door D. (Dirk) de Groot en zijn broer, het bestuurslid C.F.M. (Frits) de Groot, beiden zonen van de voormalige kassier Dirk de Groot. De meeste klanten zetten hun klompen buiten bij de voordeur, traden de gang binnen en namen plaats op de aldaar staande klapstoelen. Als ze aan de beurt waren, kwamen ze één voor één door een aparte deur naar de balie van de bank. De ruimte daar was zo klein, dat er maar een persoon naar binnen kon. In 1974 was er nog sprake van een open balie. Daarachter stond toen een stalen deur op wielen. Mocht er een overval plaatsvinden, dan kon die deur snel voor het loket gereden worden. Later werd het open loket vervangen door een gepantserde balie. (Tot vandaag de dag doet de glazen bepantsering, die in de bank werd gebruikt, op de boerderij aan de Binnenweg nog dienst als glazen raam in het kippenhok.)

Kantoor Rabobank (1981-1993) hoek Kleiweg en Brugstraat

Als in oktober de zogenaamde spaarweek plaatsvond, kregen de klanten die op hun spaarboekje een storting deden, een leuk presentje mee. En dan gebeurde het ook, dat er iemand verscheen die tien kinderen had en tien stortingen deed. Bij de baliemedewerker stond dan het zweet op z'n voorhoofd, want hij wist dat de rij wachtenden in de gang steeds groter werd. De gezamenlijke vergaderingen van bestuur en raad van toezicht, zes personen en de directeur, vonden plaats in een kamertje van drie bij vier meter. In een mist van sigarenrook werd iedere lening, hoe klein ook, besproken. Soms werd een aangevraagde financiering, die volgens de regels van de Centrale Bank niet gehonoreerd kon worden, toch goedgekeurd. De reden was dat de aanvrager goed bekend stond, men wist zeker dat het "goed zou komen". "Hij komt uit een goed nest", zo luidde de argumentatie. En later bleek dat ook. Tijdens de zeventiger jaren waren er ongeveer twintig zakelijke rekeningen, voor negentig procent van agrarische klanten. Daarnaast waren er nog zo'n honderd privérekeningen en zeshonderd spaarrekeningen.

Langzamerhand werd er vanuit de Centrale Bank in Utrecht steeds meer druk uitgeoefend om te gaan fuseren met een genabuurde bank. Binnen de Raiffeisen-organisatie had Baambrugge begin 1979 de op één na kleinste bank. Een belangrijk argument voor fusie was, dat er bij de bank slechts een persoon werkzaam was en er dus geen sprake kon zijn van functiescheiding. Bovendien speelde de veiligheid een rol. De drang werd steeds groter en uiteindelijk werd besloten tot een fusie. Het zou voor de hand liggend zijn geweest om die aan te gaan met Abcoude, maar het liep anders.

Het einde van een zelfstandige bank in Baambrugge

Aanvankelijk vonden er in 1979 fusiebesprekingen plaats tussen de Rabobanken van Abcoude en Baambrugge. Een belangrijke eis van Baambrugge was het openhouden van een bankkantoor. Tijdens een eerste gesprek wilde Abcoude die garantie niet geven, zelfs niet voor vijf jaar. Abcoude hield de boot daarom wat af en benaderde de voorgestelde fusie negatief. Althans in die zin, dat men eigenlijk vond dat de Baambrugse klanten zich simpelweg bij Abcoude moesten aansluiten om daar hun bankzaken te regelen. Het Abcouder bestuur was dus niet ontbloot van enige hoogmoed, zo zeiden de Baambruggers. Niet helemaal onterecht, zo bleek korte tijd later. Zo'n "rot bankje heeft toch geen enkel bestaansrecht", zei een Abcouder bestuurslid tegen de toenmalige wethouder. "Die horen hier thuis." En toen korte tijd later, na nog een bespreking bij de bank op "Dank en Hoop" te Baambrugge, bij het weggaan een

“Wachtkamer” in Hoeve “Dank en Hoop”

Abcouder bestuurslid, kijkend naar de moestuin van de gebroeders De Groot, de vraag stelde of de klanten na een bezoek aan de bank een krop sla mee naar huis kregen, was de maat vol. Voorzitter D. de Groot G.zn. kreeg opdracht om Abcoude duidelijk te maken dat de onderhandelingen niet werden voortgezet. Met rasse schreden wendde het Baambrugse bestuur zich toen tot het bestuur van de Rabobank te Breukelen. In tegenstelling tot Abcoude verklaarde dat bestuur terstond dat de openstelling in Baambrugge gehandhaafd zou blijven. Een harde afspraak die de basis vormde om te fuseren met de Rabobank in Breukelen.

De nieuwe naam werd: Rabobank “Vecht en Plassengebied” W.A. Daarmee kwam er na bijna zestig jaar een einde aan de zelfstandige boerenleenbank in Baambrugge. D. de Groot G.zn. en W. van Bodegraven zouden respectievelijk als bestuurslid en als lid van de raad van toezicht zitting nemen in het nieuwe bestuur.

Bij “Vecht en Plassengebied” te Breukelen

De “nieuwe bank” maakte snel werk van de gemaakte afspraken, want nog in diezelfde maand december werd er een pand aangekocht op de hoek van de Kleiweg en de Brugstraat, de voormalige bakkerij van Lucas en later diens zoon Gerrit van Walbeek. Omdat het een rijksmonument was, moest er een lange weg worden gevolgd voordat met de verbouwing tot bankkantoor kon worden gestart. Moeizame onderhandelingen

met de gemeente, die de gedeeltelijke woonbestemming niet wilde prijsgeven, vergden veel tijd. Maar, na veel praten konden in de loop van 1981 aannemer Bert van Walbeek, elektricien/loodgieter Samplonius, verwarmingsbedrijf Aaftink en schilder Van Koningsveld, allemaal Baambrugse ondernemers met veel vakkennis, aan de slag. Op 19 oktober 1981 werd het bankkantoor in het beeldbepalende monument geopend. Alles was er aan gedaan om het pand zijn specifiek dorpse karakter te laten behouden. Zelfs het interieur droeg daar aan bij. Waar ooit bakker Van Walbeek zijn broden in de vlamme oven schoof, was nu een met oude plavuizen belegde entreehal gerealiseerd. En onder de oude balklagen kon men bij een comfortabele zit- en stabalie al zijn bankzaken regelen. Een fraaie houten trap leidde naar de voormalige opkamer die als spreekkamer was ingericht. Men had daar een prachtig uitzicht op de nog ongerepte Dorpsstraat.

Van Breukelen terug naar Abcoude

Het was mooi, zo’n kantoor in Baambrugge, maar afgezet tegen het toch wel geringe aantal bezoekers waren de kosten, met name die van het personeel, hoog. Bovendien lag Baambrugge wel erg ver weg van de hoofdvesting in Breukelen. Helaas is niet meer na te gaan wat de overwegingen exact zijn geweest, maar half juni 1985 kregen de leden en cliënten te Baambrugge in een brief te horen, dat de Rabobank ‘Vecht en Plassengebied’ contact had opgenomen met de Rabobank Abcoude ‘teneinde

te bezien of er mogelijkheden aanwezig waren, die zouden kunnen leiden tot opschoning van het werkgebied'. (Hoe bedenkt je zo'n mooie zin!) Daarbij was uiteraard ook de vraag aan de orde of het kantoor in Baambrugge overgedragen kon worden en... open kon blijven. Daarover werd echter al spoedig overeenstemming bereikt. Het pand aan de Kleiweg ging over naar Abcoude en zou voor de Baambruggers geopend blijven. En, niet onbelangrijk, aan de naam Abcoude zou Baambrugge worden toegevoegd. Het werd dus de Coöperatieve Rabobank Abcoude-Baambrugge. Tevens werd afgesproken dat de heren D. de Groot G.zn. en W. van Bodegraven aan de Abcouder bestuurscolleges zouden worden toegevoegd. Kennelijk was alle pijn van zes jaren terug vergeten, want de fusie werd reeds per 01 oktober 1985 een feit. Dit is, aldus de beide banken van Abcoude en Breukelen, 'voor alle betrokkenen voor nu en in de toekomst het enige en juiste besluit. Dit in het belang van zowel de leden als van de cliënten uit Baambrugge.'

De weg naar het einde

In het najaar van 1992 kwamen er in Baambrugge geruchten op gang over sluiting van het Rabobank-kantoor aan de Kleiweg. Al snel bleek dat die op werkelijkheid berustten. Mevrouw G. (Truus) Nelis klom in de pen en ging op het dorp actie voeren. Ondubbelzinnig duidelijk liet zij blijken zeer ontstemd en teleurgesteld te zijn. 'De indertijd verzekerde openstelling blijkt nergens meer op te berusten', zo schreef zij. Dat heeft de inwoners van Baambrugge zeer geschokt, want vooral de ouderen die geen auto hebben, worden voor hun bankzaken afhankelijk van anderen'. 'Bovendien', zo bracht zij naar voren, 'zal het vertrek van uw instelling leiden tot verarming van anderen, zoals onze middenstanders.' Want 'wie toch in Abcoude moet zijn voor bankzaken, zal daar ook gauw zijn/haar boodschappen doen.'

Na de overhandiging van deze brief met de steunbetuigingen, vond er een gesprek plaats tussen vertegenwoordigers van de Rabobank Abcoude en een Baambrugse delegatie, bestaande uit mevrouw G. Nelis en de heren J.E. van der Does de Willebois en J.I.H.M. Elsenburg. Tijdens dat gesprek bleek dat de veiligheid de belangrijkste reden was om tot sluiting over te gaan. 'Het kantoor in Abcoude was al drie keer overvallen. Het kantoor in Baambrugge weliswaar nog niet, maar als dat gebeurde zou dat voor de ene employé aldaar zeer schokkend zijn', zo redeneerde het bestuur.

Overigens deelde het wel mee, dat de Baambrugse bank een 'bunker' was met drie (!) sluizen. Toen de delegatie voorstelde de bank in Abcoude dan maar te sluiten en die in Baambrugge open te houden, werd het gesprek er niet vrolijker op. Het andere argument was de geringe service die in Baambrugge geboden kon worden. Maar om die geringe service ging het de Baambruggers nu net. Die wilden ze op het dorp houden. Ook het voorstel van één der delegatieleden om het gebouw voor eigen gebruik over te nemen om daar kantoor te houden en dan een gedeelte te verhuren aan de bank, vond geen genade in de ogen van het bestuur. Er werd tijdens het gesprek geen enkele toezegging gedaan en op 15 januari 1993 kregen de cliënten (over leden werd niet meer gesproken) een brief van de Rabobank Abcoude-Baambrugge, ondertekend door de voorzitter (H.J.M. Petterson) en de directeur (J.A. Mensink).

Daarin werden de argumenten nog eens herhaald. Zowel de dienstverlening als de veiligheid in het kantoor te Baambrugge was al geruime tijd onderwerp van gesprek. Bankdiensten vragen meer en meer een persoonlijk gesprek en een ruime voorlichting. Daarom is een meerhoofdige gekwalificeerde bezetting een minimale vereiste. En dan komt het! Het argument was nog niet eerder genoemd: 'De huidige, maar naar verwachting ook toekomstige, in omvang beperkte bevolking van Baambrugge en onze derhalve ook beperkte cliëntenaantallen, maakt evenwel dat een meer dan éénpersoonsbezetting van het kantoor bedrijfseconomisch niet verantwoord is. Momenteel is reeds sprake van een ernstig verlieslatende situatie.' Tevens werd wederom het argument van de veiligheid naar voren gebracht. 'Onder druk van een sterk oplopend aantal bankovervallen, is het absoluut onverantwoord een kantoor met een eenpersoonsbezetting als in Baambrugge te handhaven.' Om deze redenen was daarom besloten het kantoor in Baambrugge met ingang van 01 mei 1993 te sluiten. Als kleine tegemoetkoming wordt er in het voormalige kantoor wel een brievenbus geplaatst, waarin voor de bank bestemde post gedeponereerd kan worden en die op elke werkdag zal worden geleegd. Deze brievenbus is nu nog het laatste tastbare bewijs van de kantoorhoudende boerenleenbank in Baambrugge.

Harmen Hoogenhout

Hé, Huizenzoeker!
App David
06 57 079 294

www.rabobank.nl/amstelenvecht

Rabobank